



Teismo praktikos rinkinys

Byla C-238/15

**Maria do Céu Bragança Linares Verruga ir kt.
prieš
Ministre de l'Enseignement supérieur et de la Recherche**

(*Tribunal administratif* (Liuksemburgas) prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvas asmenų judėjimas – Vienodas požiūris – Socialinės lengvatos – Reglamentas (ES) Nr. 492/2011 – 7 straipsnio 2 dalis – Finansinė pagalba aukštojo mokslo studijoms – Atitinkamoje valstybėje narėje nuolat negyvenantiems studentams taikoma sąlyga, kad jie būtų darbuotojų, šioje valstybėje narėje dirbusių ar vykdžiusių profesinę veiklą nepertraukiamai bent penkerius metus, vaikai – Netiesioginė diskriminacija – Pateisinimas – Tikslas padidinti aukštojo mokslo diplomą turinčių rezidentų dalį – Tinkamumas – Proporcingumas“

Santrauka – 2016 m. gruodžio 14 d. Teisingumo Teismo (antroji kolegija) sprendimas

1. *Laisvas asmenų judėjimas – Darbuotojai – Vienodas požiūris – Socialinės lengvatos – Sąvoka – Išlaikymo ir mokymo pašalpa, mokama universitetinių studijų, kurias baigus įgyjama profesinė kvalifikacija, laikotarpiu – Įtraukimas – Asmenys, kuriems taikomas vienodo požiūrio principas – Darbuotojo migranto vaikai*

(*Tarybos reglamento Nr. 1612/68 7 straipsnio 2 dalis*)

2. *Laisvas asmenų judėjimas – Darbuotojai – Vienodas požiūris – Socialinės lengvatos – Nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos finansinė pagalba aukštojo mokslo studijoms studentams nerezidentams suteikiama su sąlyga, kad jie būtų darbuotojų, šioje valstybėje narėje vykdžiusių profesinę veiklą nepertraukiamai bent penkerius metus, vaikai – Neleistinumas – Pateisinimas – Nebuvimas – Proporcingumo principo pažeidimas*

(*Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 492/2011 7 straipsnio 2 dalis*)

1. Žr. sprendimo tekstą.

(žr. 40 punktą)

2. Reglamento Nr. 492/2011 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Sąjungoje 7 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad pagal ją draudžiami valstybės narės teisės aktai, pagal kuriuos finansinės pagalbos aukštojo mokslo studijoms suteikimas studentams nerezidentams siejamas su sąlyga, kad bent vienas iš jų tėvų būtų dirbęs šioje valstybėje narėje minimalų ir nepertraukiamą penkerių metų laikotarpį finansinės pagalbos paraiškos pateikimo momentu, tačiau tokia sąlyga nenumatyta studentams, nuolat gyvenantiems minėtos valstybės narės teritorijoje, siekiant padidinti aukštojo mokslo diplomą turinčių rezidentų dalį.

Iš tiesų tiek, kiek daromas toks skirtumas, grindžiamas gyvenamąja vieta, grėsmė atsidurti blogesnėje padėtyje pirmiausia kyla kitų valstybių narių piliečiams todėl, kad nerezidentai dažniausiai neturi tos valstybės pilietybės ir todėl tai yra netiesioginė diskriminacija dėl pilietybės, kuri galima tik tada, jei yra objektyviai pateisinama. Šiuo aspektu socialinis tikslas gerokai padidinti aukštojo mokslo diplomą turinčių nuolatinių gyventojų dalį yra Sąjungos lygiu pripažintas bendrasis interesas. Be to, pasienio darbuotojo, vieno iš tėvų, minimalaus ir nepertraukiamo darbo trukmės sąlyga yra tinkama ir būtina siekiant minėto tikslo. Iš tiesų, yra teisėta, jog valstybė, pagalbos teikėja, siekia įsitikinti, ar pasienio darbuotojai iš tikrųjų saistomi su visuomene integracijos ryšio, ir reikalauja pakankamo ryšio siekdama kovoti su rizika dėl „stipendijų turizmo“. Minėta sąlyga gali įrodyti tokį šių darbuotojų ryšį su visuomene ir pagrįstą tikimybę, kad studentas, baigęs studijas, grįš į atitinkamą valstybę narę. Tačiau minėta sąlyga viršijama tai, kas būtina norint pasiekti teisėtą tikslą, nes neleidžiama kompetentingoms valdžios institucijoms suteikti pagalbą, jei tėvai, išskyrus kelias trumpas pertraukas, dirbo atitinkamoje valstybėje narėje ilgą laiką laikotarpiu iki šios paraiškos pateikimo, nes tokios pertraukos negali nutraukti ryšio tarp finansinės pagalbos prašytojo ir atitinkamos valstybės narės.

(žr. 43–47, 57, 58, 69, 70 punktus ir rezoliucinę dalį)